

De kraaienfluisteraar
De Wildlingen Boek I

BOEK I

DE WILDLINGEN
DE KRAAIENFLUISTERAAR

Vertaald door Lia Belt

moon

Met speciale dank aan Michael Ford

Oorspronkelijke titel: *Ferals – The Crow Talker*

Oorspronkelijk uitgegeven door: HarperCollins, 2015

© Jacob Grey, 2015

© Vertaling uit het Engels: Lia Belt, 2015

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Eric Deschamps

Omslagontwerp: Sarah Creech

Ontwerp Nederlandse uitgave Baqup

Typografie: Perfect Service

ISBN 978 90 488 2188 4

ISBN 978 90 488 2189 1 (e-book)

NUR 283

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘... Enkele slachtoffers werden gevonden met tandafdrukken op hun lichaam. Anderen waren van grote hoogte gevallen of opgezwollen door gif in hun bloed. Tot op heden weet niemand wat – of wie – er achter de golf van vreemde moorden zat die in die noodlottige zomer de stad Blackstone trof.’

– *Het mysterie van de Duistere Zomer*, door Josephine Wallace, hoofdbibliothecaris, Centrale Bibliotheek Blackstone

1

De nacht was van hem. Hij droeg de schaduwen en proefde de geuren. Hij genoot van de geluiden en de stiltes. Kra sprong van dak naar dak, een jongen die alleen werd gezien door het witte oog van de maan en de drie kraaien die in de donkere hemel boven hem vlogen.

Blackstone strekte zich naar alle kanten uit als een schimmelvlek. Kra zag flitsen van de stad: aan de oostkant de wolkenkrabbers en in het westen eindeloze rijen schuine daken van de armere wijken en de rokende schoorstenen van het industriegebied. In het noorden doemden leegstaande flats op. De rivier de Blackwater lag ergens in het zuiden, een kolkende stroom slijk die afval wegdroeg van de stad maar toch nooit schoner werd. Kra rook de vieze stank van het water hier helemaal.

Hij klom tegen de vuile ruit van een dakraam omhoog. Met zijn handen lichtjes op het glas tuurde Kra naar de zachte gloed erachter. In de gang beneden was een schoonmaker voorovergebogen bezig met een dweil en emmer, verloren in zijn eigen wereld. Hij keek niet omhoog. Dat deden ze nooit.

Kra klom verder, liet een dikke duif schrikken en sprong om een oud reclamebord heen, erop vertrouwend dat zijn kraaien zouden volgen. Twee van de vogels waren amper zichtbaar, als snelle schaduwen, zo zwart als teer. Maar de

derde kraai was wit, en met zijn bleke veren lichtte hij als een spook op in het donker.

Ik ben uitgehongerd, mompelde Knars, de kleinste kraai. Zijn stem was hoog en snerpend.

Jij bent altijd uitgehongerd, zei Sip, die rustig en gelijkmatig met zijn vleugels sloeg. *Jullie jonkies zijn zo gulzig.*

Kra glimlachte. Voor ieder ander zouden de stemmen van de kraaien klinken als het geluid van gewone vogels. Maar Kra hoorde meer. Veel meer.

Ik ben nog in de groei! Knars flapperde verontwaardigd met zijn vleugels.

Je hersens niet, jammer genoeg, kakelde Sip.

De oude Witje, de blinde witte kraai, zweefde boven hen. Zoals gewoonlijk zei hij helemaal niets.

Kra hield even in om op adem te komen en vulde zijn longen met koude lucht. Hij luisterde naar de geluiden van de nacht: het ruisen van autobanden over glad asfalt, het bonken van muziek in de verte. Nog verder weg hoorde hij een sirene en een man die iets schreeuwde, maar het was onverstaaanbaar en het kon Kra niet schelen of hij schreeuwde van kwaadheid of uit blijdschap. Daar beneden was het terrein van de gewone mensen van Blackstone. Hier boven, tussen de omtrekken van de daken... dit was zijn terrein, van hem en zijn kraaien.

Hij klom door de warme lucht die uit een airconditioning-rooster blies, wachtte even en sperde zijn neusgaten open.

Eten. Iets hartigs.

Kra rende naar de rand van het dak en gluurde eroverheen. Beneden ging een deur naar een steegje vol containers open. Het was de achterkant van een afhaalrestaurant dat vierentwintig uur per dag geopend was. Kra wist dat ze vaak prima eten weggooiden; restjes waarschijnlijk, maar hij was niet kieskeurig. Zijn blik schoot even naar alle don-

kere hoeken. Hij zag niets onrustbarends, maar het was altijd riskant op de grond. Hun plek, niet de zijne.

Sip landde naast Kra en hield zijn kopje scheef. Zijn stompe snavel glinsterde goud door de weerspiegeling van een straatlantaarn. *Denk je dat het veilig is?* vroeg hij.

Een plotselinge beweging trok Kra's aandacht: een rat, rommelend tussen de vuilniszakken beneden. Het beest keek omhoog en ontmoette zonder angst zijn blik. 'Ik denk van wel,' zei Kra. 'Hou je ogen open.'

Hij wist dat de kraaien die waarschuwing niet nodig hadden. Ze waren al acht jaar bij elkaar en hij kon meer op hen vertrouwen dan op zichzelf.

Kra zwaaide één been over de rand van het dak en landde geruisloos op het platform van de brandtrap. Knars suisde omlaag en ging op de rand van een vuilnisbak zitten, terwijl Sip naar een hoek van het dak vloog om over de straat uit te kijken. Witje landde met krassende klauwtjes op de metalen balustrade van de brandtrap. Allemaal hielden ze de wacht.

Kra sloop de trap af. Hij bleef even ineengedoken zitten, turend naar de achterdeur van het afhaalrestaurant. Zijn maag knorde van de etensgeuren. Pizza, dacht hij. En hamburgers.

Hij viste in de dichtstbijzijnde container en vond er een doosje van geel piepschuim, nog steeds warm. Hij maakte het open. Patat! Hij begon de frietjes in zijn mond te propen. Vettig, zout, aan de puntjes een beetje aangebrand. Ze waren lekker. De zure azijn die ze erop hadden gedaan prikte in zijn keel, maar dat maakte hem niet uit. Hij had al twee dagen niet meer gegeten. Hij kauwde amper, verslikte zich bijna en propte nog meer naar binnen. Er viel een patatje uit zijn hand, en binnen een seconde was Knars erbij en viel erop aan.

Er klonk een hese kreet van Sip.

Kra schrok en dook naast de container in elkaar, speurend door het donker. Zijn hart bleef even stilstaan toen er aan het eind van de steeg vier gedaanten verschenen.

‘Hé!’ zei de langste. ‘Rot op van onze plek!’

Kra scharrelde met het doosje tegen zijn borst gedrukt achteruit. Knars vloog met klapperende vleugels op.

Toen de gedaanten dichterbij kwamen, bescheen een straatlantaarn hun gezichten. Het waren vier jongens, een paar jaar ouder dan hij. Aan de toestand van hun kleding te zien waren ze dakloos.

‘Er ligt genoeg,’ zei Kra, knikkend naar de container. Hij voelde zich opgelaten nu hij met andere mensen praatte. Dat gebeurde maar zelden. ‘Genoeg voor ons allemaal,’ herhaalde hij.

‘Echt niet,’ zei een jongen met twee ringetjes door zijn bovenlip. Hij liep stoer en breedgeschouderd voor de andere drie uit. ‘Er is alleen genoeg voor óns. Je steelt.’

Moeten we ze pakken? vroeg Knars.

Kra schudde zijn hoofd. Een paar patatjes waren het risico van een verwonding niet waard.

‘Schud niet met je hoofd naar me, smerige kleine dief!’ zei de langste. ‘Je bent een leugenaar!’

‘Walgelijk... hij stinkt ook nog,’ sneerde een kleinere jongen.

Kra voelde dat zijn wangen gloeiden. Hij deed een stap achteruit.

‘Waar denk jij dat je heen gaat?’ vroeg de jongen met de ringetjes in zijn lip. ‘Waarom blijf je niet nog even?’ Hij stapte naar Kra toe en gaf hem een zet tegen zijn borst.

De plotselinge aanval overrompelde Kra, en hij viel op zijn rug. Het doosje vloog uit zijn handen en de frietjes belandden op de grond. De jongens kwamen dichterbij.

‘Nu gooit hij ze op de grond!’

‘Ga jij ze oprapen?’

Kra krabbelde overeind. Hij kon geen kant uit. ‘Jullie mogen ze hebben.’

‘Te laat,’ zei de leider. Hij likte met zijn tong langs de ringetjes in zijn lip en zijn hand ging naar zijn zak. ‘Nu moet je betalen. Hoeveel geld heb je?’

Kra haalde met bonzend hart zijn zakken binnenstebuiten. ‘Niks.’

De glans van een mes kwam uit de zak van de jongen tevoorschijn. ‘In dat geval snijden we je grijpgrage vingers er wel af!’

De jongen dook naar voren. Kra greep de rand van de container en sprong erbovenop.

‘Hij is wel snel, hè?’ zei de jongen. ‘Grijp hem!’

De andere drie gingen om de container heen staan. Een van hen probeerde Kra’s enkel te pakken. Een andere begon met de container te schudden. Kra hield zich met moeite in evenwicht. Ze lachten allemaal.

Drie meter naar links zag Kra een regenpijp, en hij sprong. Maar toen zijn vingers het metaal omklemden, brak de afvoerpijp in een wolk vergruisd baksteenstof los van de muur. Hij viel en landde op zijn zij op straat, waardoor de lucht uit zijn longen werd geperst. Vier grijnzende gezichten kwamen op hem af.

‘Hou hem vast!’ zei de leider. ‘Pak zijn hand!’

‘Alsjeblieft... nee...!’ Kra verzette zich, maar de jongens gingen op zijn benen zitten en trokken aan zijn armen. Hij lag plat op zijn rug toen de jongen met het mes boven hem opdoemde. ‘Welke zullen we doen, jongens?’ Hij wees met de punt van het mes om beurten naar Kra’s handen. ‘Links of rechts?’

Kra zag zijn kraaien nergens. De angst pompte door zijn aderen.

De jongen hurkte neer en zette zijn knie op Kra's borst. 'Tene, miene, mutte.' De punt van het mes danste heen en weer.

Kijk uit, Kra! riep Sip.

Ze keken allemaal op bij de doordringende kreet van de kraai. Ineens kwam er van boven een hand, die de jongen met het mes bij zijn kraag greep. De jongen slaakte een kreet toen hij bij Kra werd weggerukt.

Er klonk een kletsend geluid – huid op huid – en het mes kletterde op de grond.

Waar is die vandaan gekomen? vroeg Knars.

Kra ging zitten. De jongen met de ringetjes in zijn lip werd bij zijn kraag vastgehouden door een lange, magere man. Er kwam bruin, sprietig haar onder de rand van zijn vlekkerige muts uit. Hij droeg een paar lagen vuile kleding, met daarover een oude bruine regenjas die hij om zijn middel had aangesnoerd met een gerafeld stuk blauw touw. Op zijn kin groeide een plukkerige baard. Kra vermoedde dat hij ergens halverwege de twintig was, en dakloos.

'Laat hem met rust,' zei de man met raspende stem. In het halfduister was zijn mond een zwart gat.

'Dit gaat jou niks aan!' zei de jongen die Kra's linkerarm vasthield.

De man duwde de jongen met de ringetjes in zijn lip hard tegen de container.

'Die vent is gek!' riep de jongen die Kra's benen vastpinde. 'Weg hier!'

Hun leider raapte zijn mes op en zwaaide ermee naar de dakloze man. 'Je hebt geluk dat je zo smerig bent,' grauwde hij. 'Ik wil mijn mes niet vies maken. Kom mee, jongens.'

'Rot op!' brulde de man.

De vier aanvallers draaiden zich om en renden als gekken de steeg uit. Kra krabbelde hijgend overeind. Toen hij

opkeek, zag hij dat zijn kraaien op de balustrade van de brandtrap zaten en zwijgend toekeken.

Zodra de bende om de hoek was verdwenen, kwam er een kleinere gedaante uit de duisternis in de steeg tevoorschijn en ging naast de man staan. Het was een jongen van zeven of acht, schatte Kra. Zijn smalle gezicht was bleek en vuil en zijn vette blonde haar stond in pieken overeind. 'Ja, en niet meer terugkomen!' schreeuwde de jongen, zwaaiend met zijn vuist.

Kra schoot naar de op de grond gevallen frietjes toe en begon ze in het doosje terug te stoppen. Het was nergens voor nodig om een goede maaltijd te laten liggen. Al die tijd voelde hij de blikken van zijn redder en de jongen in zijn rug.

Toen hij klaar was, propte hij het doosje in de diepe zak van zijn jas en haastte zich naar de brandtrap.

'Wacht,' zei de dakloze man. 'Wie ben jij?'

Kra draaide zich naar hem toe. Hij hield zijn blik op de grond gericht en schudde zijn hoofd. 'Ik ben niemand.'

De man snoof. 'O nee? En waar zijn je ouders, Niemand?'

Kra schudde zijn hoofd weer. Hij wist niet wat hij moest zeggen.

'Je moet oppassen,' zei de man.

'Ik kan wel op mezelf passen.'

'Zo zag het er anders niet uit,' zei de jongen, die uitdagend zijn kin optilde.

Kra hoorde de klauwtjes van de kraaien verschuiven op de balustrade boven hem, en de blik van de man ging die kant op. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en zijn lippen vertrokken in een heel flauwe glimlach. 'Vrienden van je?' vroeg hij.

Tijd om naar huis te gaan, zei Sip.

Kra klauterde zonder achterom te kijken tegen de stalen

ladder op. Hij klom snel, hand over hand, en zijn vaardige voeten maakten amper geluid op de brandtrap. Toen hij het dak bereikte, keek hij nog een laatste keer achterom en zag dat de man hem nakeek, terwijl de jongen in de container aan het zoeken was.

'Er komt iets slechts aan!' riep de man. 'Iets heel slechts. Als je in de problemen zit... praat dan met de duiven.'

Praten met duiven? Kra praatte alleen met kraaien.

Duiven! zei Knars, alsof hij Kra's gedachten had gehoord. *Je krijgt meer zinnigs uit een kei!*

Hij is waarschijnlijk gek, zei Sip. *Dat zijn een heleboel mensen.*

Kra trok zichzelf op het dak en begon te rennen. Maar tijdens het rennen kon hij de afscheidswaarden van de man niet van zich afzetten. Hij had bij Kra helemaal niet de indruk gewekt dat hij gek was. Zijn gezicht was fel geweest, zijn ogen helder. Heel anders dan de oude dronkenlappen die over de straten zwalkten of in portieken om geld zaten te bedelen.

En bovendien had hij Kra geholpen. Daarbij had hij zichzelf aan gevaar blootgesteld, zomaar.

Kra's kraaien vlogen boven hem, zwenkend om gebouwen en rondcirkelend terwijl ze naar de veiligheid van het nest terugkeerden. Thuis.

Zijn hartslag kwam tot bedaren in de donkere omhelzing van de nacht.

2

Het is dezelfde droom. Dezelfde als altijd.

Hij is weer in zijn oude huis. Het bed is zo zacht dat het voelt alsof hij op een wolk ligt. Het is ook warm, en hij wil zich graag omdraaien, het dekbed tot onder zijn kin optrekken en doorslapen. Maar dat kan hij nooit. Want de droom is niet zomaar een droom. Het is een herinnering.

Haastige voetstappen op de trap. Ze komen hem halen.

Hij zwaait zijn benen over de rand van het bed en zijn tenen zakken weg in de dikke vloerbedekking. Het is donker in zijn slaapkamer, maar hij kan nog net het speelgoed boven op de ladekast en een plank vol prentenboeken onderscheiden.

Er verschijnt een streep licht onder zijn deur en hij hoort de stemmen van zijn ouders, indringend en gedempt.

De deurklink beweegt en ze komen binnen. Zijn moeder draagt een zwarte jurk en haar wangen zijn zilver gekleurd door tranen. Zijn vader heeft een bruine corduroybroek aan, met een overhemd zonder stropdas. Zijn voorhoofd is bezweet.

'Alsjeblieft, nee...' zegt Kra.

Zijn moeder pakt met klamme handen zijn hand vast en trekt hem mee naar het raam.

Kra probeert zich schrap te zetten, maar hij is jong in de droom en zij is te sterk voor hem.

'Verzet je niet,' zegt ze. 'Alsjeblieft. Het is beter zo. Ik beloof het.'

Kra schopt tegen haar schenen en krabt haar met zijn nagels, maar ze trekt hem met een ijzeren greep tegen zich aan en tilt hem op de vensterbank. In doodsangst zet Kra zijn tanden in haar onderarm. Ze laat niet los, zelfs niet als hij doorbijt. Zijn vader opent de gordijnen en even vangt Kra in de zwarte glans van het raam een glimp op van zijn eigen gezicht: opgezwollen, met grote, bange ogen.

Het raam wordt opengegooid en de koude nachtlucht waait naar binnen.

Nu houdt zijn vader hem ook vast; zijn ouders hebben elk een arm en een been gepakt. Kra kronkelt en draait gillend heen en weer.

'Stil! Stil!' zegt zijn moeder. 'Het is al goed.'

Het einde van de nachtmerrie nadert, maar die wetenschap maakt het niet minder vreselijk. Ze trekken en duwen hem over de rand, totdat zijn benen omlaagbungelen, en hij ziet de grond ver beneden zich. Zijn vader heeft zijn kaken verbeterd op elkaar geklemd. Hij ontwijkt Kra's blik. Maar Kra kan zien dat hij ook huilt.

'Doe het!' zegt zijn vader, en hij laat los. 'Doe het gewoon!'

'Waarom?' wil Kra schreeuwen. Maar het enige wat naar buiten komt is de jammerkreet van een kind.

'Het spijt me,' zegt zijn moeder. En dan duwt ze hem het raam uit.

Heel even draait zijn maag. Maar dan hebben de kraaien hem.

Ze bedekken zijn armen en benen, hun klauwtjes graven in zijn huid en zijn pyjama. Uit het niets verschijnt er een donkere wolk die hem meevoert, de lucht in.

Zijn gezicht wordt bedekt met veren en hij ruikt hun aardachtige geur.

Hij zweeft hoger en hoger, meegedragen onder zwarte ogen, broze pootjes en klapperende vleugels.

Hij geeft zijn lichaam over aan de vogels en het ritme van hun vlucht, bereidt zich erop voor om wakker te worden...

Maar vannacht gebeurt dat niet.

De kraaien dalen, zetten hem voorzichtig op de stoep en zwenken over een bleke oprit tussen hoge bomen terug naar zijn huis. Hij ziet zijn ouders achter zijn slaapkamerraam, nu weer gesloten. Ze omhelzen elkaar.

Hoe konden ze?

Nog steeds wordt hij niet wakker.

Dan ziet Kra een gedaante, een wezen dat materialiseert vanuit de duisternis in de voortuin en met langzame, doelgerichte passen naar de voordeur van hun huis loopt. De gedaante is groot – hij komt bijna tot de bovenkant van de deur – en heel mager, met slungelige armen en benen die te lang lijken voor zijn lichaam.

De droom is nog nooit op deze manier verdergegaan. Dit maakt niet langer deel uit van zijn herinnering; op de een of andere manier wéét Kra dit, diep vanbinnen.

Door een speling van de droom kan hij het gezicht van het wezen van dichtbij zien. Het is een man, maar zo'n man heeft hij nog nooit gezien. Kra wil zijn blik afwenden, maar zijn ogen worden naar dat bleke gezicht getrokken. Het lijkt nog bleker door het pikzwarte haar van de man, dat in ongelijkmatige plukken over zijn voorhoofd en ogen valt. Hij zou knap zijn geweest als hij die ogen niet had gehad. Ze zijn volkomen zwart... een en al iris, zonder wit.

Kra heeft geen idee wie die man is, maar hij weet dat hij meer dan alleen maar slecht is. Het slanke lichaam van de man zuigt de duisternis naar zich toe. Hij is hier gekomen om iets ergs te doen. Iets kwaadaardigs. Dat woord komt zomaar bij hem op. Kra wil schreeuwen, maar hij kan van angst zijn stem niet vinden.

Hij wil wanhopig graag wakker worden, maar dat gebeurt niet.

De lippen van de bezoeker vertrekken in een glimlach als hij zijn hand optilt, met vingers die op bungelende spinnenpoten lijken. Wanneer die vingers de deurklopper omvatten, als de blaadjes van een bloem die dichtgaat, ziet Kra dat hij een grote gouden ring draagt. En nu is die ring het enige wat hij ziet, en de afbeelding op het ovale oppervlak ervan. Een spin, getekend in scherpe lijnen, met acht poten. Het lichaam is één enkele kronkellijn met een kleine bocht voor de kop en een grotere voor het lichaam. Op zijn rug staat een vorm die lijkt op de letter M.

De vreemdeling klopt één keer aan en kijkt dan over zijn schouder. Hij kijkt recht naar Kra. Even zijn de kraaien weg en bestaat er niets anders op de wereld dan Kra en die vreemdeling.

*De man fluistert zachtjes, met lippen die amper bewegen.
'Ik kom je halen.'*

Kra werd gillend wakker.

Er lag een laagje zweet op zijn voorhoofd en het kippenvel stond op zijn armen. Hij zag zijn adem, zelfs onder het dak van zeil dat hij tussen de takken boven hem had gespannen. Toen hij rechtop ging zitten, kraakte de boom en wiebelde het nest een beetje, en een spin scharrelde bij zijn hand weg.

Toeval. Gewoon toeval.

Wat is er? Knars vloog van de rand van het nest en landde naast hem.

Kra sloot zijn ogen, maar het beeld van de spinnenring gloeide nog achter zijn oogleden. 'Alleen maar de droom,' zei hij. 'Dezelfde als altijd. Ga maar weer slapen.'

Alleen was het dat vannacht niet geweest. Dat met de

vreemdeling – de man aan de deur – was niet echt gebeurd. Toch?

We probéerden ook te slapen, zei Sip. Maar jij maakte ons wakker door te liggen kronkelen als een half opgevreten pier. Zelfs die arme ouwe Witje is wakker geworden. Kra hoorde het chagrijnige ruisen van Sips veren.

‘Sorry,’ zei hij. Hij ging weer liggen, maar de slaap wilde niet komen, niet terwijl de steeds vager wordende echo’s van de droom nog door zijn hoofd spookten. Hij had al jaren dezelfde nachtmerrie. Waarom was die vannacht anders geweest?

Kra gooide zijn deken van zich af en liet zijn ogen wenen aan het weinige licht. Het nest was een platform van drie bij drie meter, hoog boven in een boom, gemaakt van oud hout en gevlochten takken, met een luik in de vloer dat hij van een stuk half doorschijnend golfplaat had gemaakt. Er waren nog meer takken langs de rand van het nest gevlochten, met stukken hout ertussen die hij op een bouwterrein had gevonden, waardoor een komvorm met steile wanden van ongeveer een meter hoog was ontstaan. Zijn weinige bezittingen zaten in een oude koffer die hij een paar maanden geleden op de oever van de Blackwater had gevonden. In het midden hing een oud gordijn, dat hij dicht kon doen als hij geen zin had in het gezelschap van de kraaien, hoewel Sip die hint nooit helemaal snapte. Aan het andere uiteinde was een gaatje in het zeildoek, een in- en uitgang voor de kraaien.

Het was koud hier boven, vooral in de winter, maar het was droog.

Toen de kraaien hem acht jaar geleden voor het eerst naar het oude park hadden meegenomen, hadden ze zich in een verlaten boomhut op een lagere tak van de boom gevestigd. Maar zodra hij oud genoeg was om te klimmen,

had Kra hier boven zijn eigen nest gebouwd, verborgen voor de wereld. Hij was er trots op. Het was zijn thuis.

Kra haakte de rand van het zeil los en trok het opzij. Een druppel regenwater belandde achter in zijn nek, en hij rilde.

De maan boven het park was bijna helemaal vol, aan een onbewolkte hemel. Witje zat roerloos buiten op de tak, en zijn witte veren leken van zilver in het maanlicht. Zijn kopje draaide en een bleek, blind oog leek zich recht op Kra te richten.

Daar gáát het slapen, mopperde Sip, die afkeurend met zijn snavel schudde.

Knars sprong op Kra's arm en knipperde twee keer met zijn ogen. *Let maar niet op Sip*, zei hij. *Oudjes zoals hij hebben hun schoonheidsslaapje nodig.*

Sip kraste schel. *Hou je snavel, Knars.*

Kra ademde de geuren van de stad in. Uitlaatgassen. Schimmels. Iets doods in een goot ergens. Het had geregend, maar geen enkele hoeveelheid regenwater zou Blackstone ooit schoon laten ruiken.

Zijn maag knorde, maar hij was blij met die honger. Die scherpte zijn zintuigen, duwde de angst terug naar de schaduwen van zijn geest. Hij had lucht nodig. Hij had een helder hoofd nodig. 'Ik ga op zoek naar iets te eten.'

Nu? vroeg Sip ongelovig. *Je hebt gisteren nog gegeten.*

Kra zag het patatbakje van piepschuim aan de andere kant van het nest liggen, samen met andere rommel die de kraaien graag verzamelden. Glinsterende dingen. Flessendoppen, blikjes, de ringen van blikjes, aluminiumfolie. De resten van Sips maaltijd lagen ook op de grond: een paar kaalgeplukte muizenbotten en een piepklein kapot scheidtje.

Ik lust ook wel wat, zei Knars, die zijn vleugels strekte.

Zoals ik altijd zeg, zei Sip, schuddend met zijn snavel. *Gulzig.*

‘Maak je geen zorgen,’ zei Kra tegen hen. ‘Ik ben zo terug!’

Hij opende het luik, zwaaide zich van het platform op de bovenste takken en zocht zich een weg omlaag via handvatten die hij met zijn ogen dicht kon vinden. Toen hij zich op de grond liet zakken, suisden er drie gedaanten – twee zwarte, één witte – op het gras neer.

Kra ergerde zich een beetje. ‘Jullie hoeven niet mee,’ zei hij voor de duizendste keer. *Ik ben geen klein kind meer,* voegde hij er bijna aan toe, maar hij wist dat hij daardoor juist als een klein kind zou klinken.

Laat ons nou maar, zei Sip.

Kra haalde zijn schouders op.

De poorten van het park waren al jaren niet meer open geweest, dus het was er zoals altijd verlaten. En stil, op het fluisteren van de wind door de bladeren na. Toch bleef Kra in de schaduwen. De zool van zijn linkerschoen klapte steeds open. Hij zou binnenkort een nieuw paar moeten stelen.

Hij liep langs het roestige klimrek waar nooit kinderen speelden en de bloembedden waar allang niets anders dan onkruid meer groeide. Op het water in de vijver lag een dikke laag algen. Knars had gezworen dat hij er een maand geleden een vis in had gezien, maar Sip zei dat hij het verzon. Buiten de parkmuren links van hem doemde de gevangenis van Blackstone op, met de vier torens die omhoogstaken in de lucht. Soms hoorde Kra binnen geluiden, gedempt door de dikke, raamloze muren.

Toen Kra bleef staan bij het lege muziekpaviljoen, besmeurd met graffiti, landde Knars met tikkende klauwtjes op het betonnen trapje.

Er is iets mis, hè? vroeg hij.

Kra draaide met zijn ogen. ‘Je geeft het niet op, of wel?’

Knars hield zijn kopje scheef.

‘Het komt door mijn droom,’ gaf Kra toe. ‘Hij was niet helemaal hetzelfde. Ik snap het niet.’

De nachtmerrie drong zijn hoofd weer binnen. De man met de zwarte ogen. Zijn schaduw die over de grond viel als een scherf pikzwarte nacht. De uitgestoken hand, en de spinnenring...

Je ouders horen in het verleden, zei Knars. Vergeet ze.

Kra knikte, maar hij voelde een vertrouwde pijnscheut in zijn borst. Elke keer als hij aan hen dacht, voelde hij de pijn, als een blauwe plek waar je op drukte. Hij zou hen nooit vergeten. Elke nacht beleefde hij het opnieuw: de lege lucht onder zijn fietsende benen, het klappen en flapperen van de kraaienvleugels boven hem.

Sindsdien waren er vele kraaien gekomen en gegaan. Scherpie. Pluk. Eenpotige Dover. Inktvlek, met haar voorliefde voor koffie. Slechts één kraai was sinds die dag, acht jaar geleden, altijd bij hem gebleven: de zwijgende, blinde Witje met zijn witte verenpak. Sip was sinds vijf jaar zijn nestgenoot, Knars sinds drie jaar. Eén kraai die niets nuttigs te zeggen had, één die niets vrolijks te zeggen had, en één die helemaal niets te zeggen had.

Kra klom tegen het smeedijzeren hek omhoog, pakte de lussen van de B van BLACKSTONE PARK vast en trok zichzelf op de muur. Hij hield zich met gemak in evenwicht en liep met zijn handen nonchalant in zijn zakken over de bovenrand. Voor Kra was dit bijna even gemakkelijk als over straat lopen. Hij zag Witje en Sip hoog boven hem cirkelen.

Ik dacht dat we eten gingen halen, zei Knars.

‘Straks,’ zei Kra.

Hij bleef tegenover de gevangenis staan. Er hing een stokoude beukenboom over de muur heen, en tussen de dichte bladeren was hij bijna geheel onzichtbaar.

Niet weer hier! kraste Sip, en hij liet een tak trillen toen hij landde.

'Laat me nou maar,' zei Kra.

Hij staaarde naar het schitterende huis aan de overkant van de weg, gebouwd in de schaduw van de gevangenis.

Kra ging vaak naar het huis kijken. Hij kon niet echt verklaren waarom. Misschien omdat er een normaal gezin woonde dat normale dingen deed. Kra keek graag toe als ze samen aan tafel zaten, of spelletjes deden, of gewoon tv-keken.

De kraaien hadden dat nooit begrepen.

Ineens rukte een schaduw in de tuin hem terug naar zijn nachtmerrie. De wrede glimlach van de vreemdeling. De spinnenhand. Die rare ring. Kra richtte al zijn aandacht op het huis in een poging de angstaanjagende beelden te verdrijven.

Hij wist niet zeker hoe laat het was, maar de ramen van het huis waren donker en de gordijnen dicht. Kra zag de moeder zelden, maar hij wist dat de vader in de gevangenis werkte; hij had hem uit de gevangenispoorten zien komen en naar het huis zien lopen. De vader droeg altijd een pak, dus Kra vermoedde dat hij meer was dan gewoon een bewaker. Zijn zwarte auto stond als een slapend dier op de oprit bij het huis. Het meisje met het rode haar zou wel in bed liggen, met haar hondje opgerold aan haar voeten. Ze was ongeveer van zijn leeftijd, schatte Kra.

Awoooooooooooooo!

Een jankend geluid sneed door de nacht. Kra dook ineens op de muur en greep zich vast aan de stenen terwijl de sirene aanzwol en afzwakte, schokkend luid in de maanverlichte stilte.

Op de vier torens van de gevangenis gingen schijnwerpers aan, die stralen wit licht over het gevangensterrein en

de weg erbuiten wierpen. Kra deinsde achteruit, beschutting zoekend onder de takken, uit het schelle licht.

We moeten wegwezen, zei Knars, die nerveus zijn veren opzette. *Er komen hier zo mensen.*

‘Wacht! Kra stak zijn hand op.

Er ging licht aan in de slaapkamer boven, van de ouders van het meisje.

Voor één keer ben ik het met Knars eens, zei Sip.

‘Nog niet!’

Er floepten nog meer lampen aan achter de gesloten gordijnen, en een minuut of twee later ging de voordeur open. Kra vertrouwde erop dat de duisternis hem zou verbergen. Hij zag de vader van het meisje naar buiten stappen. Het was een slanke maar taai uitziende man, met blond haar dat aan de voorkant een beetje dunner begon te worden. Hij trok zijn stropdas recht en sprak in een telefoon die hij tussen zijn oor en zijn schouder klemde.

Hij loopt altijd met dat vreselijke hondje! zei Sip sissend van afschuw. Kra spitste zijn oren om de man boven de sirene uit te horen.

‘Ik ben er over drie minuten!’ riep de man. ‘Laat alles afsluiten, stel een tijdslijn op en regel een plattegrond van de riolering.’ Het bleef even stil. ‘Het kan me niet schelen wiens schuld het is. Wacht op me bij de ingang, met iedereen die je kunt missen.’ Nog een stilte. ‘Ja, natuúrlijk moet je de politiecommissaris bellen! Zij moet dit ook weten, en snel. Doe het nu meteen!’ Hij stopte zijn telefoon weg en beende snel naar de gevangenis toe.

‘Wat is er aan de hand?’ mompelde Kra.

Wat maakt het uit? zei Knars. *Mensendingen. Kom mee.*

Toen zag Kra in de deuropening van het huis het meisje verschijnen, met het hondje op haar hielen. Ze droeg een groene ochtendjas. Haar gezicht was heel fijn, bijna een

perfecte omgekeerde driehoek, met ver uit elkaar staande ogen en een kleine, puntige kin. Haar rode haar, dezelfde kleur als dat van haar moeder, hing los en slordig om haar schouders. 'Pap?' vroeg ze.

'Blijf binnen, Lydia,' snauwde de man, die amper achteromkeek.

Kra greep de muur steviger vast.

Haar vader begon over de stoep te rennen.

De spin kruipt deze kant op, zei een stem dicht bij Kra's oor.

Kra kromp ineem. Hij keek omhoog en zag Witje op een tak zitten.

Sip draaide met een ruk zijn kop om. *Heb jij nou net... iets gezegd?* vroeg hij.

Witje knipperde met zijn ogen, en Kra staarde in de bleke ogen van de oude kraai. 'Witje?' vroeg hij.

De spin kruipt deze kant op, herhaalde de witte kraai. Zijn stem klonk als het gerasp van wind over dorre bladeren. *En wij zijn slechts prooien in zijn web.*

Ik zei toch al dat die ouwe sneeuwbal gek was, kakelde Knars.

Kra had een droge keel gekregen. 'Hoe bedoel je, "de spin"?' vroeg hij.

Witje staarde hem aan. Lydia stond nog steeds bij de deur en keek haar vader na.

'Welke spin, Witje?' drong Kra aan.

Maar de witte kraai zweeg.

Er gebeurde iets. Iets belangrijks. En wat het ook was, Kra wilde het niet missen.

'Kom mee,' zei hij uiteindelijk. 'We gaan achter die man aan.'